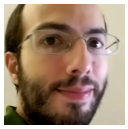
Ara dono la pau

Per JoanM el dt., 14/01/2020 - 21:00

A vegades, en les celebracions litúrgiques i en concret les Eucaristies, es pot crear una mena de solemnitat tensa, rígida, que no acompanya amb suavitat la celebració interior, sinó que està excessivament pendent dels detalls exteriors, del què toca, de la rutina. Però arriba el moment de la pau, i tot d'una, aquells veïns i veïnes del banc es transformen: on abans hi havia serietat compungida, ara un mar de somriures i afecte; qui abans se sentia distanciada i sola, ara gosa donar la pau amb gestos fins i tot als dels bancs de l'altra banda del temple. El glaç es desfà en un sol instant i es torna petó i abraçada... fins que ens recollim de nou per prosseguir, amb el cor calent i més energia comunitària per al contacte final, aquell pas de la Comunió amb Déu, del qui combrega amb un SÍ a la fracció de la pròpia vida pels altres.

Quina llàstima que aquesta calidesa no la visquem sempre. Que donar la pau no sigui tota la missa, tota la vida, tota aquesta fracció feta de comunió amb tothom. Podríem voluntàriament allargar aquest moment? Sortir al carrer i somriure abans que ens somriguin, o donar la mà abans que ens la donin. Jo vull decidir viure així, ressuscitat. Decideixo obrir relacions de tendresa al meu voltant, on Déu pugui passar. Crear harmonia a les botigues, amb la família... Així canvia l'estona: ara Déu entra per la porta quan hi entro jo. Ara dono la pau, la dono a tothom.